

BÖNSÖNDAGEN

ROGATE

Text: II Årg Högm Joh 17: 18–23.

”Men inte bara för dessa ber jag, utan också för dem, som genom deras ord tror på mig. Jag beder att de alla må vara ett, såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, att de må vara i oss, så att världen tror, att du har sänt mig.” (Joh 17: 20–21)

Texten i dag är en fortsättning på Jesu översteprästerliga förbön och avslutning av denna. De innehåller de betydelsefulla orden som jag nyss läste och som mynnar ut i bönen att de alla må vara ett. Det för oss till ämnet för denna predikan:

KYRKANS ENHET

1. KYRKANS ENHET ÄR INTE ETT RESULTAT AV MÄNNISKANS STRÄVAN OCH GODA VILJA

Vi lever i en ekumenisk tid, säger man. Kyrkorna som är så många arbetar för att komma samman och förenas. Komma bort, som man säger från de ofruktbara motsättningar som skapades i reformationen. Nu, säger man, är den tid kommen då kyrkorna kan förenas och mänskliga motsättningar kan överbryggas.

Bakom denna syn som är så allmän, ligger den uppfattningen att striden för läran, är något ofruktbart, byggt på mänskliga motsättningar. Ja, ytterst att läran inte är det viktiga i kristendomen. Kan vi bara tona ned den frågan så ska alltsammans lösa sig, menar man. Finns bara vilja så ska det allt gå att förenas.

Men det här bygger på en bestämd åsikt, en uppfattning, som visserligen är gängse, men är likväl i grunden falsk. Nämligen den att läran bara är människoverk, ja att Skriften inte är något annat än de första kristnas högst mänskliga uppfattning om Gud och Jesus. Alltsammans bygger på att det inte finns någon gripbar sanning från Gud. Att Gud egentligen inte uppenbarat sig genom ordet av profeter, apostlar och evangelister. Att vi står lika frågande som människor då och nu har gjort. Skulle det vara så, ja då kunde vi avsluta gudstjänsten, stänga kyrkan, eventuellt riva den och överlämna oss åt de åsikter som behagar människohjärtat. Klart är att bygger man på detta, så blir frågan om kyrkans enhet blott en fråga om människans goda vilja.

Nu ser vi här i dagens text, och i alla andra texter för den delen också, att det inte handlar om människors åsikter om Gud och de gudomliga tingen. Ja vi ser att människans uppfattning, i stället för att vara ett försök till sanning, är vrång och förförisk. Världen har inte genom sin visdom lärt känna Gud i hans visdom. *”Guds dårskap är visar än människor och Guds svaghet är starkare än människor.”* (1 Kor 1: 25) Ja, att Guds sanning är sanningen över allt annat. *”Summan av ditt ord är sanning”* läser vi Psalt (119: 160). Se vad Jesus ber i denna bön: *”Helga dem i sanningen, ditt ord är sanning”*. Skulle Jesus sagt så om bibelordet bara var människoord, om ordet bara var lärjungarnas och profeternas ord, men inte Guds ord? Ja om det inte fanns något ord från Gud? Vad skulle då dessa lärjungar kunna helgas i? Och vi?

I Bibeln får vi lära oss att Guds sanning just är gripbar på mänskligt språk för oss människor. Ja, det har behagat Gud att uppenbara den för oss, att låta sin gudomliga uppenbarelse komma med människoord

till oss. Men när Jesus kom i världen var det inte för att vara människor till behag, att tillfredsställa högt ställda krav från människor. I stället heter det *"Se jag kommer, i bokrullen är skrivet vad jag skall göra. Att göra din vilja, min Gud, är min lust och din lag är i mitt hjärta."* (Psalt 40: 7 f) Det var för att det finns en Guds vilja, en Guds sanning, som Jesus kom i världen. För att bokrullen uppenbarade Guds sanning. Det var den han fullbordade.

Det kan alltså inte vara så att enheten i kyrkan är en produkt av människas goda vilja, utan enheten är helt och hållet bunden till Guds vilja, till sanningen i Guds ord. Och att den sanningen och den viljan får råda. Det är grunden för Kyrkans enhet. Och än mer:

2. KYRKANS ENHET FÖREBILDAS AV ENHETEN I GUDS VÄSEN

Jesus beder i denna bön *"att de alla må vara ett, såsom du, Fader är i mig, och jag i dig, att även de må vara i oss..."*. Det är ett märkligt ord för det visar oss just detta. Enheten är förebildad i Guds väsen. Såsom Fadern och Sonen är ett, så ska också kyrkan vara ett med Gud. Så och ingenting mindre. Den enhet som råder mellan Fadern och Sonen, ska också råda mellan kyrkan och Gud. Båda enheterna är analoga. Dvs lika. När vi därför frågar efter den enhet som ska råda i kyrkan, så är förebilden i denna enhet, enheten mellan Fadern och Sonen och den visar sig i att Sonen i allt fullgör Faderns vilja. Som vi förut läste, så var hans uppdrag att göra Guds vilja. Och han säger till Filippus: *"Tror du inte, att jag är i Fadern och att Fadern är i mig. De ord jag talar till er, talar jag icke av mig själv. Och gärningarna, dem gör Fadern, som bor i mig, de är hans verk. Tro mig: Jag är i Fadern och Fadern i mig."* (Joh 14: 10 f) Och vidare i ett annat sammanhang säger han: *"När ni har upphöjt Människosonen, då ska ni förstå, att jag är JAG ÄR, jag gör inget av mig själv, utan talar det som Fadern har lärt mig."* (Joh 8: 28)

Denna enhet som uttrycks på så många sätt, inte minst i Johannesevangeliet och som vi hör i Jesu ord, att han talar och gör det som Fadern bjudit honom, ja att hans uppdrag helt och hållet är att göra endast Faderns vilja, den enheten är förebild för kyrkans enhet. Såsom vi ser att Jesus helt och hållet ställer sig under Faderns vilja och gör allt som han bjuder honom, så står kyrkan under Guds vilja. Och måste så göra för att vara kyrka, äga enigheten. Enheten mellan Fadern och Sonen uttrycks i alla de ord som säger att Sonen gör vad Fadern vill, han talar vad Fadern sagt honom, han fullbordar hans vilja. På samma sätt är kyrkans enhet med Gud att den gör vad Gud vill, att den talar vad Gud sagt henne, och gör vad han bjudit henne att göra. Guds enhet mellan Fadern och Sonen är den enda och rätta förebilden för kyrkans sanna enhet, den med Fadern, Sonen och den Helige Ande. Då visar det sig också att...

3. KYRKANS ENHET BYGGER PÅ ORDET

Det framkommer tydligt i Jesu förbön som vi började med: *"Men inte bara för dessa ber jag, utan också för dem, som genom deras ord tror på mig."* Här ser vi att tron ska komma av deras ord, evangelisters och apostlars ord, det vi har som Nya testamentet. Det var inget annat ord som de skulle predika än det som Jesus och den Helige Ande lärt dem. Och de skulle predika det för att människor skulle komma till tro. Om vi tänker oss att dagens uppfattning skulle vara sann, som säger att apostlar och evangelister bara återgav hur de själva såg på saken, att det var deras uppfattning, subjektiva ord som de meddelade, då faller ju alltsammans. Och vad är det då som säger att människor skulle komma till tro på deras ord, om det bara var människoåsikter de predikade?

Nej, här gäller samt och synnerligen att det är Guds ord de fått att predika. *"Jag har givit dem ditt ord"* säger Jesus tidigare i bönen. Och på ett annat ställe säger han: *"Den som är av Gud, han lyssnar till Guds ord."* (Joh 8: 47)

Kyrkans enhet måste därför bygga på Guds ord. Och det är här själva grundstället finns, det som prövar allt. Det finns mycket av mänskliga traditioner i kyrkan. Och det är inget fel i och för sig i det. Men fel blir det om det sätts i jämlighet med Guds ord, ja så att de mänskliga uppfattningarna får råda. Aposteln manar därför och säger: *"Icke utöver vad skrivet är"* (1 Kor 4: 6) Det är hans givna paroll och det är också kyrkans rättesnöre. Skriften är normen för vilken vi alla måste böja oss, vare sig vi är lärda eller olärda, stora eller små, svaga eller starka. Alla måste vi låta Bibelns ord leda oss, det gäller var och

enskilt och det gäller församlingen och det gäller kyrkan i stort. Samma norm och rättesnöre. Ordet måste auktoritet.

Så hör vi också att Jesus beder för oss, vi sentida lyssnare till ordet. Vi har ju också – och på intet annat sätt – kommit till tron genom ordet. Tron kommer ju av det predikade ordet och så har det kommit till oss. Han beder att vi ska hålla oss till detta ord, för att göra det är att hålla sig till honom. *”Om ni förblir i mitt ord är ni i sanning mina lärjungar”* säger han (Joh 8: 31) Det är just det handlar om. Det är inte fria från Jesus som vi förstår sanning, utan i gemenskap med honom, i tron på hans ord. Det är också då han leder oss fram i sanningen. Vi kan då också lita till hans förbön för oss. I lydnad för ordet blir...

4. KYRKANS TROHET MOT ORDET ÄR VITTNESBÖRD FÖR VÄRLDEN

”För att världen ska förstå...” Det säger Mästaren här. Det är något vi säkert funderar över. Hur ska vi kunna vara rätta vittnen för den kristna tron i världen? Klart är att vi inte kan vara det om inte ordet får bo i oss. Inte heller om inte ordet är med oss. Men lägg märke till att Jesus intet annat bjuder oss än att vi förblir i sanningen, att den sanning han givit oss också blir kvar i oss. Det är detta ord och denna sanning som vittnesbörd för världen. Han har givit sina lärjungar uppdraget att predika. Han har sänt dem i världen. Och det är han som bjuder dem att vara trogna. Trogna mot ordet, mot evangelium.

Hur och på vilket sätt vi ska vara vittnesbörd för världen, det har han inte utsagt, blott att vi ska vara trogna och hålla oss till hans ord. Det finns så många situationer i livet, i arbetsliv, i skola, i hem och familj, där det just handlar om troheten mot Guds ord och Herren Jesus. Och sällan handlar det om vi kan säga de rätta orden, utan fastmer om den attityd vi visar. Den vittnar nämligen nog så väl än många ord.

Nu har låter Herren sin bön vara den att vi ska ta emot ordet som vi hör, och att vi ska förbli i det, vara ständiga lyssnare och mottagare av det. Detta genom oss vill han nämligen låta vara ett vittnesbörd i världen. Det vill han ge åt oss var och en att komma ihåg.

Så vill han också särskilt inpränta i oss de löften han givit, inte minst dem som rör bönen. Där har han lovat och sagt att vad vi än beder om i hans namn, det ska vi också få. Han vill själv gå i god för vår bön. Och se, då kan vi också lägga fram alla de tankar vi har, alla de bekymmer vi dras med, allt kan vi lägga fram för honom.

Och ser du, här har du en nådegåva att bruka och ta vara på. Du får komma till honom sändigt med din bön. Du får bedja honom om allt. Herren Gud har gett oss Psaltaren där han ger oss böneorden, i yttersta bekymren, i den största glädjen, i vardagen, i helger, i arbete, på fritid, i dagens ljus och nattens mörker. Han har med det gett oss en fantastisk gåva och den vill jag att du dagligen tar till dig och brukar. Gör som människorna gjorde, de som kom till Jesus med sin nöd. De ropade ”Herre, Jesus förbarma dig över oss” Så kan du börja din bön och ropa till honom i all din nöd och begära hans hjälp och räddning. Och ser du då, då gör du precis som han vill. Det är mot bakgrund av att vi tar till hans löften, gör bruk av dem, som han säger de viktiga orden: *”Om ni förblir i mitt ord är ni i sanning mina lärjungar, ni ska förstå sanningen och sanningen ska göra er fria”*

Amen

*Kom Helge Ande, vittne giv / I mig att Jesus är mitt liv / Och att jag intet annat vet / Än Jesus till min salighet.
Kom sanne Ande, led du mig / På sanningens och Ordets stig / Att aldrig jag från Skriftens grund / En hårsman viker någon stund.*